

קה — בתקופת הגימנסיה רחבה ושוב היו
ביחד ובאותה כיתה.

ובאשר לעבודה, גם בזאת, כאמור, הייתה תרצה חרוצה
וזריזה. עוד בהיותה קטנה (חמש-שש) הייתה עשויה שעות
רבות בבירור חיטה ועדים לتصرוכת הבית. את כל כמות
החיטים, לכל השנה כולה, ללחם ולבורגול, היינו נאלצים
לבירר ביד לפני הטבחינה. וכן כמות די מכובדת של עדשים
שהיו עולים על שולחנו, בנוסחאות שונות (ככל שניתנו),
כמעט מדי יום ביום. היינו יושבים סביב שולחן האוכל
הגדול שבמרכזו הושמה ערימת חיטים או עדשים, כשלל
אחד גורר ומפזר על גבי השולחן מקטת הגרעינים, מלקט
ומוציא מתוכם גבושים עפר, אבניים, זרעי עשבים ושאר
"מרעין בישין". תרצה הייתה עשויה במלאה זו בשתי
ידייה בזריזות רבה ואיש מאננו לא הצליח להתחזרות בה.
וכדי שלא יחמקו מהם, פה ושם, גופיפים בלתי רצויים
וישארו בין הגרעינים המבוקרים — הנהיגה בירור חזר
וקראה לפוליה זו "להסתכל" והיתה שואלה: "העדשים
האלה כבר מיסתוכלים? בקיצור, תרצה הקטנה הייתה
מנצחת עליינו הגדולים העושים במלאת הבירור.

בזיעת אפיק...

סיפרתי על בירור החיטה, אספר גם מה קדם לבירור.
את החיטה הייתה משובשת, לעיתים בכמותות גדולות,
זרעים שהיו קרוים זוואן וטרדן — היו מנקיים מהזרעים
הלו ע"י רחיצה. וכך נשתה המלאכה: עם בוקר יורדים
אל המעיין. החיטה על גבי החמור וכן הכלים, דוד וגיגית